

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Vor Verdens Skabelse

Citation: Baggesen, Jens: "Vor Verdens Skabelse", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903*, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid67815.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Vor Verdens Skabelse.

Til Walterstorf.
1800.
Kiøbenhavn.

O De, som Oceanets Flade,
Med vore sorte Brødres Øer,
Pallmall, og Store Kongensgade,
Paris, og London, og Korsøer,
De nordamerikanske Stater,
Vor store Post, vort gode Hof,
Vort middelmaadige Theater,
Og kort, vor halve Jord gav Stof
Til tusindgange flere Tanker,
End i en daglig Hierne vanker,
Min Land- og Vand-bereiste Ven!
Tør min forfrosne Pen vel haabe
At afbetale med en Draabe
De mange Glas af Moerskabs Væld,
Hvorfor jeg, siden Deres Kiendskab
Mig blev til Længsel efter Venskab,
Til Deres Omgang er i Gield?
Ak! trods den Varme fra Levante,
De sendte mig i Alikante,
Trods Heeden af den gamle Rum,
Jeg er og bliver dum og stum;
84 Og, hvad jeg ønskede Dem at yde,
Vil af den frosne Pen ei flyde.
Ovid, som attehundred Aar
Alt ligger i sin Grav, bemærker,
At der til alle Moerskabsværker
Adfordres klækkelige Kaar;
Men mine - skjøndt jeg har den Ære,
Theatrets Medregent at være;
Skjøndt jeg med en saa verdslig Prang
Foreener hellig Provste-Rang
Og altsaa, som det maatte lade,
Kan søbe Kaal af tvende Fade -
Min *Walterstorf!* slaae neppe til,
Mig selv og mine blot at made,
Som man i Prosa makes vil,
End sige, Folk at gjøre glade
Med Vers, og hvad der hører til.
Dog, for at gjøre hvad jeg kan,
Da De til Tidsfordriv forlanger
Et Riimbrev af den gamle sanger,
Hvis Vers en Tid lang flød som Vand
Min Muses Gienfærd skal forsøge,
Endnu engang i Riim at spørge:
Lad see, hvorledes det gaaer an!

De gamle Guder og Gudinder,
Som fordum styred Hav og Jord,
Og Luft, og Ild, og hvad man finder
Derpaa, deri, derudenfor -
Hvoraf de fleste nu er døde
(Saa nær som Phoebus og de Ni,
Som hist og her man end kan møde
I een og anden Poesie -
Og Elskovs Gud, som munter, vever,

Barnagtig, og uskyldtgvtid,
85 Med al sin Troldom endnu lever,
Foryngt i Deres *Christjans Smil* -
Og Gratierne, som Dem dandse
Imøde, hvor De træder frem,
Og mangen Gang med Myrtekrandse
I Rosenkiæder hilder Dem) -
De, længe førend mine Sange
Blandt Philomeles Klager lød
I Siællands Skoves dunkle Gange,
Selv længe førend jeg blev fød -
Ja længe før den første Spire
Til Eegen, i hvis Lye jeg sang,
Var pippet frem, - trods *Phoebi* Lire
Sig kiedte morderlig engang.
Trods alle Digtergudens Triller,
Trods Pieriders Melodie,
Trods alle Sphærens Harmonie,
Cytheres Suk og *Momi* Piller
De gabede forskrækkelig,
Som om de hørte Philosopher.
(Man har den Skik ved alle Hoffer,
Engang iblandt at kiede sig;
Sligt hendes end i vore Tider.)
Men Kiedsomheden gik omsider
Saa vidt, da ingen Tidsfordriv
Slog an, at de tilsidst blev kiede
Af det guddommelige Liv,
Og fik til Evigheden Leede.

Der endelig blev holdt et Raad,
Hvori man pønsede, hvorlunde
Ttlværelsen vel salted kunde
Ved Hielp af Latter eller Graad,
Forinden den gik reent i Raadd.
Man pønsed dybt og pønsed længe,
86 Og længe kom der intet ud
Af al den Pønsen - og bver Gud
Tilsidst var færdig sig at hænge.

Omsider *Momus*, som saa tidt
Monotonien havde dødet
Og Evigheden dem forsødet,
Naar Saligheden gik for vidt,
Ved Hielp af mangen bitter Skose
Og saltet Spot og pebret Glose,
Faldt paa saa narrrtsk en Idee,
At inden den var heel udføret,
Da blot man halv den havde høret,
Det hele Raad stak i at lee.

"Hvad om vi gav os til at skabe,"
Saa, halv i Skiægget, lød hans Ord:
"Et Billed af os selv, en Abe?
"Et Billed af Olymp, en Jord?
"En Verden, narrisk sammenblandet
"Af Graad og Latter, hvis Natur,
"Endskiøndt det eene som det andet,
"Var netop vor Karrikatur?
"Og, at des sikkrere der ikke
"Skal spores mindste Plan deri,
"Hvad om vi gav os til at drikke
"En Draabe først? hvad siger I?"

"Det Forslag er vor *Momus* værdigt!"
Udbrød den hele Gudehær,
Og neppe gav man sig ifærd

Med Skabelsen, før alt var færdigt:
Vor Jord med alt sit Skramlerie,
Palladser, Hytter, Templer, Telte,
Poeter, Krøblinger og Helte,
Kort sagt - det hele Fuserie. -
87 O De, som Oceanets Flade,
Med vore sorte Brødres Øer,
Pallmall, og Store Kongensgade,
Paris, og London, og Korsøer,
De nordamerikanske Stater,
Og, hvad der kommer ud paa eet,
Vort middelmaadige Theater,
Kort sagt, vor halve Jord har seet
Min *Walterstorf!* De sikkert fatter
Olymps uendelige Latter
Og sparer mig en Liste paa
De Narrestreger, der man saae.

Jeg haaber og, at De tilgiver,
Jeg denne Gang ei mere skriver;
Thi som jeg Brevet har begyndt,
Det torde blive lidt for tyndt!
Hvi skulde jeg Dem længer kiede?
De sover sikkert allerede!